A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2016. szeptember 22.*

„Tagállami kötelezettségszegés — Áruk szabad mozgása — EUMSZ 34. cikk — Behozatalra vonatkozó mennyiségi korlátozások — Azonos hatású intézkedések — A holland szabályozással összhangban harmadik államban fémjelzett nemesfémek — Cseh Köztársaságba történő behozatal a szabad forgalomba bocsátást követően — A fémjel elismerésének megtagadása — Fogyasztóvédelem — Arányosság — Elfogadhatóság”

A C-525/14. sz. ügyben,

az EUMSZ 258. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt a Bírósághoz 2014. november 20-án

az **Európai Bizottság** (képviselik: P. Němečková, E. Manhaeve és G. Wilms, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

a **Cseh Köztársaság** (képviselik: M. Smolek, T. Müller, J. Vláčil és J. Očková, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

a **Francia Köztársaság** (képviselik: D. Colas és R. Coesme, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

benyújtott keresete tárgyában,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: M. Ilešič tanácselnök, C. Toader, A. Rosas, A. Prechal és E. Jarašiūnas (előadó) bírák,

főtanácsnok: M. Campos Sánchez-Bordona,

hivatalvezető: M. Aleksejev tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2016. február 17-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2016. május 3-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

* Az eljárás nyelve: cseh.

meghozta a következő

Ítéletet

1 Keresetével az Európai Bizottság annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy a Cseh Köztársaság – mivel megtagadta bizonyos holland fémjeleknek, különösen a WaarborgHolland nemesfémvizsgáló intézet fémjeleinek (a továbbiakban: WaarborgHolland fémjelei) az elismerését – nem teljesítette az EUMSZ 34. cikkből eredő kötelezettségeit.

A pert megelőző eljárás és a Bíróság előtti eljárás

2 Mivel a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a Puncovní úřad (nemesfémvizsgáló intézet, Cseh Köztársaság, a továbbiakban: cseh nemesfémvizsgáló intézet) azon gyakorlata, hogy megtagadja a holland székhelyű, harmadik államokban kirendeltségekkel rendelkező, független nemesfémvizsgáló intézet, a WaarborgHolland fémjeleinek elismerését, és hogy következésképpen az érintett nemesfém további cseh fémjellel való megjelölését követeli meg, ellentétes az EUMSZ 34. cikkel, a Bizottság 2011. szeptember 30-i levelével felszólította a Cseh Köztársaságot észrevételei előterjesztésére.

3 2011. november 30-i válaszlevelében a Cseh Köztársaság nem vitatta, hogy nem ismerte el e fémjeleket. E tagállam azonban lényegében azt állította, hogy a jelen ügy a szolgáltatások, és nem az áruk szabad mozgása alá tartozik, és hogy az elismerés e megtagadását az igazolta, hogy nem lehet megkülönböztetni azon fémjeleket, amelyeket az Európai Unió területén kívül ütöttek be, azoktól, amelyeket az Unió területén ütöttek be.

4 A Bizottság, miután megvizsgálta a Cseh Köztársaság e levélben szereplő érveit, 2013. május 30-án indokolással ellátott véleményt küldött e tagállamnak, amelyben többek között előadta, hogy az EUM-Szerződésnek az áruk szabad mozgására vonatkozó rendelkezéseit alkalmazni kell az Unióban szabadon forgalmazott termékekre, így a harmadik államokból származó termékekre is, amelyeket szabályosan hoztak be valamely tagállamba az EUMSZ 29. cikk követelményeinek megfelelően. A Bizottság felszólította a Cseh Köztársaságot arra, hogy tegye meg a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy az említett vélemény kézhezvételétől számított két hónapos határidőn belül megfeleljen az EUMSZ 34. cikkben előírtaknak.

5 2013. július 23-i válaszlevelében a Cseh Köztársaság fenntartotta az álláspontját, hangsúlyozva többek között, hogy a WaarborgHolland fémjelei elismerésének megtagadását a fogyasztók védelmének szükségessége igazolta. Mivel e választ nem találta kielégítőnek, a Bizottság a jelen kereset benyújtása mellett döntött.

6 A Bíróság Hivatalához 2015. február 26-án benyújtott keresetlevélben a Francia Köztársaság kérte, hogy beavatkozhasson a Cseh Köztársaság kérelmeinek támogatása végett. 2015. március 24-i határozatában a Bíróság elnöke helyt adott e kérelemnek.

A szóbeli szakasz újbóli megnyitása iránti kérelemről

7 A főtanácsnok indítványának ismertetését követően a Cseh Köztársaság a Bíróság Hivatalához 2016. május 18-án benyújtott beadványában az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását kérte a Bíróságtól, lényegében arra hivatkozva, hogy „[ezen indítvány] jelentős része több téves feltevésen alapul”.

8 E tekintetben emlékeztetni kell egyfelől arra, hogy sem az Európai Unió Bíróságának alapokmánya, sem pedig a Bíróság eljárási szabályzata nem teszi lehetővé, hogy a felek a főtanácsnoki indítványra válaszként észrevételeket tegyenek (lásd: 2014. július 17-i Bizottság kontra Portugália ítélet, C-335/12, EU:C:2014:2084, 45. pont; 2016. május 4-i Bizottság kontra Ausztria ítélet, C-346/14, EU:C:2016:322, 23. pont).

9 Másfelől, az eljárási szabályzat 83. cikkének megfelelően a Bíróság a főtanácsnok meghallgatását követően az eljárás során bármikor elrendelheti az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását, különösen, ha úgy ítéli meg, hogy az ügy körülményei nincsenek kellően feltárva, vagy ha a fél e szakasz befejezését követően a Bíróság határozatára nézve döntő jelentőségű új tényt hoz fel, illetve ha az ügyet olyan érv alapján kellene eldönteni, amelyet a felek nem vitattak meg.

10 Ebben az esetben a Bíróság a főtanácsnok meghallgatását követően úgy ítéli meg, hogy minden olyan információval rendelkezik, amely a jelen kereset elbírálásához szükséges, illetve hogy e keresetet nem kell olyan új tény alapján vizsgálni, amely a határozatára nézve döntő jelentőségű, vagy olyan érv alapján eldönteni, amelyet előtte nem vitattak meg.

11 Következésképpen nem kell elrendelni az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását.

A keresetről

Az elfogadhatóságról

A felek érvei

12 A Cseh Köztársaság a kereset elfogadhatatlanságára hivatkozik, amennyiben abban azt állítják, hogy megsértette az EUMSZ 34. cikket „bizonyos holland fémjelek” vonatkozásában. E kifejezés, valamint a Bizottság által a kérelmeiben használt „különösen” szófordulat a Cseh Köztársaság szerint azt jelzi, hogy a jogvita tárgya a WaarborgHolland fémjelein kívül más holland fémjeleket is érint. Márpedig a pert megelőző eljárásban és a keresetlevelében a Bizottság csupán a WaarborgHolland fémjelei tekintetében kívánta az általa hivatkozott kötelezettségszegést bizonyítani. E tekintetben nem releváns, hogy a jogvita absztrakt módon az olyan nemesfémek elismerésének megtagadására vonatkozik, amelyek esetén nem lehet meghatározni, hogy valamely harmadik államban vagy az Unió területén látták-e el fémjellel. A Cseh Köztársaság szerint tehát meg kell állapítani, hogy a kereset nem egyértelmű és nem pontos, és hogy következésképpen az csupán a WaarborgHolland fémjelei vonatkozásában elfogadható.

13 A Bizottság azt állítja, hogy a keresete teljes terjedelemben elfogadható. Felszólító levelében általánosságban jelezte a Cseh Köztársaságnak, hogy az EUMSZ 34. cikk alapján ez utóbbinak el kell fogadnia egyfelől azokat az árukat, amelyeket valamely Európai Gazdasági Térségbeli (EGT) tagállam jogszabályainak megfelelően ellenőriztek és láttak el fémjellel, másfelől azokat az árukat, amelyek bármely EGT-tagállamban jogszerűen forgalomba hoztak. Az indokolással ellátott véleményében ezenkívül arra a következtetésre jutott, hogy a Cseh Köztársaság nem teljesítette az EUMSZ 34. cikkből eredő kötelezettségeit, mivel „nem ismer el bizonyos holland fémjeleket”. E megfogalmazást átvették a kereseti kérelemben is, és azt a Cseh Köztársaság nem vitatta.

A Bíróság álláspontja

14 Mivel a Bíróság hivatalból vizsgálhatja, hogy a tagállami kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset benyújtásához fennállnak-e az EUMSZ 258. cikkben előírt feltételek (2010. január 14-i Bizottság kontra Cseh Köztársaság ítélet, C-343/08, EU:C:2010:14, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési

gyakorlat), és mivel a kereset nem valamely nemzeti jogszabályi vagy rendeleti rendelkezésre irányul, hanem a cseh nemesfémvizsgáló intézet valamely gyakorlatára, elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy valamely tagállam közigazgatási gyakorlata képezheti kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset tárgyát, amennyiben az kellően tartós és általános (2004. április 29-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-387/99, EU:C:2004:235, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2009. március 5-i Bizottság kontra Spanyolország ítélet, C-88/07, EU:C:2009:123, 54. pont).

15 A jelen ügyben a Cseh Köztársaság nem vitatja, hogy a cseh nemesfémvizsgáló intézet gyakorlata – amelyre a Bizottság céloz, és amelynek létezését bizonyította, csatolva keresetéhez ezen intézet elnökének két közleményét – megfelel e kritériumoknak. E tagállam azt sem vitatja, hogy ez a gyakorlat betudható neki. Ellenben vitatja a kereset elfogadhatóságát, mivel az szerinte nem egyértelmű és nem pontos.

16 A Bíróság eljárási szabályzata 120. cikke c) pontjának és az azzal kapcsolatos ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a keresetlevélnek meg kell jelölnie a jogvita tárgyát, a jogalapokat és a felhozott érveket, valamint tartalmaznia kell az említett jogalapok rövid ismertetését. E megjelölésnek, illetve ismertetésnek kellően egyértelműnek és pontosnak kell lennie ahhoz, hogy az alperes elő tudja készíteni védekezését, valamint a Bíróság gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét. Mindebből következik, hogy a kereset alapjául szolgáló alapvető ténybeli és jogi elemeknek magából a keresetlevél szövegéből kell egységes és érthető módon következniük, és a keresetlevélben a kérelmeket egyértelműen kell megfogalmazni, nehogy a Bíróság a határozatában túlterjeszkedjen a kereseti kérelmen, vagy ne határozzon valamely kifogás tekintetében (2013. július 11-i Bizottság kontra Cseh Köztársaság ítélet, C-545/10, EU:C:2013:509, 108. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2016. február 23-i Bizottság kontra Magyarország ítélet, C-179/14, EU:C:2016:108, 141. pont).

17 Ezenkívül az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 258. cikk alapján előterjesztett kereset keretében a Bizottság által a tagállamhoz intézett felszólító levél, majd az említett intézmény által kiadott indokolással ellátott vélemény körülhatárolja a jogvita tárgyát, amely ezek után nem terjeszthető ki. Az ugyanis, hogy az érintett tagállam észrevételeket terjeszthet elő, a Szerződésben rögzített lényeges biztosíték abban az esetben is, ha a tagállam úgy ítéli meg, hogy nem kíván élni vele; e biztosíték tiszteletben tartása pedig a tagállami kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás szabályszerűségének lényeges alaki szabálya. Következésképpen a Bizottság indokolással ellátott véleményének és keresetének ugyanazokon a kifogásokon kell alapulniuk, mint amelyeken a pert megelőző eljárást elindító felszólító levél alapul (1998. szeptember 29-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-191/95, EU:C:1998:441, 55. pont; 2009. szeptember 10-i Bizottság kontra Portugália ítélet, C-457/07, EU:C:2009:531, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

18 Az EUMSZ 258. cikk alapján született indokolással ellátott véleménynek és keresetnek ekképpen összefüggően és pontosan kell tartalmaznia a kifogásokat, hogy a tagállam és a Bíróság pontosan meg tudja állapítani az uniós jog megsértésének mértékét, ami elengedhetetlen feltétele annak, hogy az említett állam hasznosan hivatkozhasson a védekezésül felhozott jogalapokra, és hogy a Bíróság vizsgálhassa az említett kötelezettségszegés fennállását (2010. október 14-i Bizottság kontra Ausztria ítélet, C-535/07, EU:C:2010:602, 42. pont; 2011. március 3-i Bizottság kontra Írország ítélet, C-50/09, EU:C:2011:109, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

19 A jelen ügyben, amennyiben a Bizottság azáltal, hogy a kereseti kérelmében a „bizonyos holland fémjelek” kifejezést használja, keresetébe az abban kifejezetten említésre kerülő holland fémjelektől – azaz a WaarborgHolland fémjeleitől – eltérő fémjeleket is bele kíván érteni, e keresetlevél nem felel meg az eljárási szabályzat és az ítélkezési gyakorlat jelen ítélet 16. pontjában említett követelményeinek, mivel ezen eltérő fémjeleket az említett keresetlevél nem azonosítja be pontosan, és a „bizonyos” kifejezés használata kizárja, hogy az az összes holland fémjelre vonatkozhasson.

20 Továbbá, noha a felszólító levél általánosságban az EUMSZ 34. cikknek és az e cikkel kapcsolatos ítélkezési gyakorlatnak a nemesfémekre való alkalmazásáról szólt, kifejezetten csupán a WaarborgHolland fémjeleire irányult. Ami pedig a kereseti kérelmet illeti, noha az az indokolással ellátott vélemény rendelkező részéhez hasonlóan „bizonyos holland fémjelekre” irányult, e vélemény indokolása csupán a WaarborgHolland fémjeleire vonatkozott. Következésképpen nem lehet megállapítani, hogy a jelen ítélet 17. és 18. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat által támasztott követelmények teljesülnek.

21 Ilyen körülmények között a Bizottság keresetét a WaarborgHolland által megjelölt fémjelektől eltérő holland fémjelek elismerésének állítólagos megtagadására irányuló részében mint elfogadhatatlant, el kell utasítani.

Az ügy érdeméről

A felek érvei

22 A Bizottság úgy érvel, hogy az áruk szabad mozgásának nem igazolható korlátozását jelenti az, hogy a Cseh Köztársaság bizonyos, más tagállamokból behozott nemesfémekre további fémjelet helyez el annak ellenére, hogy e nemesfémeket a holland szabályozásnak megfelelően már ellátták fémjellel, és forgalomba hozták az Unióban.

23 A Bizottság szerint a Cseh Köztársaság nem állíthatja megalapozottan azt, hogy annak érdekében, hogy a harmadik államokból származó nemesfémekre alkalmazható legyen a kölcsönös elismerés elve, nemcsak hogy szabad forgalomba kell bocsátani azokat az Unióban, hanem ezt követően forgalomba is kell hozni azokat valamely tagállamban, mégpedig abban a tagállamban, amelynek jogszabályai szerint a fémjelet feltüntették, tehát a jelen esetben a Holland Királyságban. A Bíróság ítélkezési gyakorlatából ugyanis az következik, hogy ha harmadik államból származó termékeket szabad forgalomba bocsátottak az Unióban, ugyanolyan bánásmódban kell részesülniük, mint az Unióból származó termékeknek. Következésképpen az áruk szabad mozgása a Bizottság szerint alkalmazandó az olyan nemesfémekre, amelyeket a valamely tagállamban – a jelen esetben a Holland Királyságban – letelepedett nemesfémvizsgáló intézetnek a kirendeltsége lát el fémjellel valamely harmadik államban, és amelyek az Unióban szabad forgalomban vannak.

24 A Bizottság szerint a hatályos jogszabályoknak megfelelő forgalmazás a szabad forgalomba bocsátás egyik követelménye, így tehát az uniós áru minőség megszerzésének egyik feltétele, és nem egy további szükséges lépés annak érdekében, hogy a kölcsönös elismerés elve alkalmazható legyen. Ezenkívül a szabad forgalomba bocsátás szerinti tagállam eltérhet attól a tagállamtól, amelynek a jogszabályai szerint a szóban forgó fémek fémjellel való ellátása történt. Ezt az álláspontot támasztja alá többek között az egyes nemzeti műszaki szabályoknak a valamely másik tagállamban jogszerűen forgalmazott termékekre történő alkalmazására vonatkozó eljárások megállapításáról és a 3052/95/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. július 9-i 764/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2008. L 218., 21. o.), valamint a termékek forgalmazása tekintetében az akkreditálás és piacfelügyelet előírásainak megállapításáról és a 339/93/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló 2008. július 9-i 765/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2008. L 218., 30. o.).

25 A Bizottság szerint ekképpen, amennyiben a nemesfémeket szabad forgalomba bocsátották, az a tény, hogy a fémjel beütése nem az Unió területén történt, nem releváns.

26 Ezenkívül a Bizottság emlékeztet arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a tagállamok nem követelhetik meg a valamely másik tagállamból behozott, ez utóbbi tagállamban jogszerűen forgalmazott, és annak jogszabályai szerint fémjellel ellátott termékek újabb fémjellel való ellátását, ha az előbbi fémjelen található jelzések egyenértékűek a behozatal szerinti tagállam által előírt jelzésekkel, és azok ez utóbbi tagállam fogyasztói számára érthetők. A jelen esetben, még ha valamely harmadik

államban is ütötték be a WaarborgHolland fémjeleit, azok megfelelnek Hollandia jogszabályainak, és az azokon szereplő jelzések egyenértékűek a Cseh Köztársaságban előírt jelzésekkel, és e tagállam fogyasztói számára érthetők.

27 Egyébiránt a Cseh Köztársaság nem bizonyította, hogy a szóban forgó korlátozás alkalmas a követett fogyasztóvédelmi célkitűzés elérésére, és nem megy túl az annak eléréséhez szükséges mértéken. E tekintetben a Bizottság észrevételezi egyfelől, hogy a WaarborgHolland a holland jog, valamint a holland hatóságok felügyelete alá tartozó nemesfémvizsgáló intézet, amelyet a holland akkreditáló testület a 765/2008 rendelet értelmében akkreditált, másfelől hogy e hatóságok biztosítják a nemesfémvizsgáló intézeteik kirendeltségeinek ellenőrzését mind a tagállamokban, mind a harmadik államokban.

28 A Cseh Köztársaság azt állítja, hogy amennyiben a kereset elfogadható, az megalapozatlan. Először is, annak pontosítása után, hogy az észrevételei csupán a WaarborgHolland fémjeleire irányulnak, e tagállam azt állítja, hogy a harmadik államban fémjellel ellátott nemesfémekre nem vonatkozik az áruknak az EUMSZ 34. cikkben biztosított szabad mozgása, annak ellenére sem, hogy valamely tagállam jogszabályainak megfelelően helyezték el azokon a fémjeleket.

29 Ahhoz, hogy a kölcsönös elismerés elve alkalmazható legyen, két egymást követő lépés betartása szükséges, így az áru szabad forgalomba bocsátása az Unióban az EUMSZ 29. cikk szerint, ami a behozatal alaki követelményeinek teljesítését, és az érintett tagállamban fizetendő vámnak vagy az azzal azonos hatású díjaknak a beszedését jelenti, majd a termék forgalmazása e tagállam piacán a nem vámjellegű jogszabályainak megfelelően. A jelen ügyben ezen egymást követő lépéseket nem tartották tiszteletben, mivel, noha a szóban forgó nemesfémeket a holland jogszabályoknak megfelelően ellátták fémjellel, erre valamely harmadik államban került sor, és e nemesfémeket nem forgalmazták holland területen.

30 Másodszor, a Hollandiában fémjellel ellátott nemesfémek szabad mozgásának korlátozását illetően a Cseh Köztársaság úgy véli, hogy azt a fogyasztók védelmének szükségessége igazolja, és az e célkitűzéssel arányos. E tekintetben e tagállam arra hivatkozik, hogy nem tudja megkülönböztetni e nemesfémeket azoktól, amelyekre ugyanilyen fémjeleket helyeztek el valamely harmadik államban. Így tehát a Cseh Köztársaság számára a további cseh fémjel elhelyezése az egyetlen mód arra, hogy ellenőrizze a harmadik államokban fémjellel ellátott termékeknek az uniós piacra lépését. A Cseh Köztársaság szerint nem elegendő az, hogy a holland hatóságoknak lehetőségük van a harmadik országokban történő fémjelzés ellenőrzésére, mint ahogy a minták és az e harmadik államokban történt fémjelzés ellenőrzése sem elegendő. E tagállam azt is észrevételezi, hogy a nemesfémből készült tárgyak fémjelzését illetően az Unióban nem létezik a harmadik államok megfelelőségértékelő hatóságainak elismerési rendszere.

31 A Cseh Köztársaság támogatása végett beavatkozó Francia Köztársaság elsődlegesen úgy véli, hogy a kölcsönös elismerés elvének a fémjelzett nemesfémekre való alkalmazása egy további, más terméktípusokra nem alkalmazandó feltételhez kötött, méghozzá ahhoz, hogy a fémjelzésre a kivitel szerinti tagállam területén kerüljön sor, valamely, e tagállamban letelepedett független szervezet által. E feltételt a fémjelzési tevékenység különleges – a finomsági fok biztosítására irányuló szuverén jogkörből következő – jellege magyarázza. Következésképpen a Francia Köztársaság szerint a kivitel szerinti tagállamtól eltérő tagállam, illetve valamely harmadik állam területén fémjellel ellátott tárgy – mint a jelen ügyben a WaarborgHolland fémjelei – esetében nem érvényesül a kölcsönös elismerés elve. Önmagában az ilyen tárgy szabad forgalomba bocsátása valamely tagállamban e tekintetben nem elégséges. Ennélfogva az EUMSZ 34. cikk állítólagos megsértése nem állapítható meg.

32 Másodlagosan, a Francia Köztársaság állítása szerint, feltéve hogy alkalmazandó a kölcsönös elismerés elve, az áruk szabad mozgásának abból fakadó korlátozása, hogy a cseh hatóságok nem ismerik el a WaarborgHolland fémjeleit, összhangban van az EUMSZ 34. cikkel, mivel azt a fogyasztók védelmének, illetve a kereskedelmi ügyletek tisztességes jellege biztosításának célkitűzése igazolja, és az ehhez mérten arányos.

33 Válaszképpen a Bizottság többek között azt állítja, hogy nem következik a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az, hogy a kölcsönös elismerés elvének érvényesüléséhez a fémjelzési tevékenységnek fizikailag azon tagállam területén kellene megtörténnie, amelynek jogszabályai szerint a fémjelet feltüntetik. Ezenkívül a 765/2008 rendeletnek megfelelően a tagállamoknak el kell ismerniük az e rendelet szerint akkreditált nemesfémvizsgáló intézet által nyújtott szolgáltatások egyenértékűségét, még akkor is, ha az elismert nemesfémvizsgáló intézetnek a fémjelet elhelyező kirendeltsége nem az érintett tagállam, és nem is az Unió területén található. A Bizottság e tekintetben hangsúlyozza, hogy a holland nemesfémvizsgáló intézetek, illetve a holland akkreditáló testület függetlensége nem vitatott, és hogy a kivitel szerinti tagállam által elismert ellenőrző hivatal által nyújtott függetlenségi biztosítékoknak nem feltétlenül kell egybeesniük a behozatal szerinti tagállam által előírt ilyen biztosítékokkal.

A Bíróság álláspontja

34 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében a tagállamok minden olyan kereskedelmi szabályozását, amely közvetlenül vagy közvetve, ténylegesen vagy potenciálisan akadályozhatja az Unión belüli kereskedelmet, az EUMSZ 34. cikk szerinti behozatalra vonatkozó mennyiségi korlátozással azonos hatású intézkedésnek kell tekinteni (1974. július 11-i Dassonville-ítélet, 8/74, EU:C:1974:82, 5. pont; 2014. január 16-i Juvelta-ítélet, C-481/12, EU:C:2014:11, 16. pont).

35 Így az áruk szabad mozgásának olyan akadályai, amelyek abból erednek, hogy valamely tagállam – a nemzeti jogszabályok harmonizációjának hiányában – a más tagállamból származó, ott jogszerűen előállított és forgalmazott árukra az ez utóbbiakra vonatkozó feltételekkel kapcsolatos szabályokat alkalmaz, még akkor is, ha ezek a szabályok megkülönböztetés nélkül minden termékre vonatkoznak, az EUMSZ 34. cikkben tiltott azonos hatású intézkedéseknek minősülnek, mivel ezen alkalmazást nem igazolhatja olyan közérdekű cél, amely előbbre való az áruk szabad mozgásának követelményénél (lásd ebben az értelemben: 1979. február 20-i Rewe-Zentral, ún. „Cassis de Dijon”-ítélet, 120/78, EU:C:1979:42, 8. pont; 1994. szeptember 15-i Houtwipper-ítélet, C-293/93, EU:C:1994:330, 11. pont; 2014. január 16-i Juvelta-ítélet, C-481/12, EU:C:2014:11, 17. pont).

36 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy az EUMSZ 28. cikk (2) bekezdésének megfelelően az EUMSZ 34–37. cikkben előírt, tagállamok között mennyiségi korlátozások tilalmát a tagállamokból származó, továbbá a harmadik országokból érkező és a tagállamokban szabad forgalomban lévő termékekre kell alkalmazni. Az EUMSZ 29. cikk értelmében a harmadik országokból érkező termékek akkor tekinthetők egy tagállamban szabad forgalomban lévőnek, ha az adott tagállamban eleget tettek a behozatal alaki követelményeinek, és a fizetendő vámot vagy az azzal azonos hatású díjakat az adott tagállamban e termékekre beszedték, és azt sem teljes egészében, sem részben nem térítették vissza.

37 A Bíróság ebből arra a következtetésre jutott, hogy az áruk Unión belüli szabad mozgása tekintetében a szabad forgalomba bocsátott termékeket véglegesen és teljes mértékben a tagállamokból származó termékekkel azonos módon kell kezelni, és hogy ennélfogva az EUMSZ 34. cikk rendelkezései megkülönböztetés nélkül alkalmazandók az Unióból származó és a származási helyüktől függetlenül a tagállamok bármelyikében szabad forgalomba bocsátott árukra (lásd ebben az értelemben: 1976. december 15-i Donckerwolcke és Schou ítélet, 41/76, EU:C:1976:182, 17. és 18. pont; 2003. november 18-i Budějovický Budvar ítélet, C-216/01, EU:C:2003:618, 95. pont; 2015. július 16-i UNIC és Uni.co.pel ítélet, C-95/14, EU:C:2015:492, 41. pont).

38 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából azonban az is következik, hogy a forgalomba hozatal a behozatal utáni fázist jelenti. Ahogyan az Unióban jogszerűen előállított terméket nem lehet pusztán e körülmény alapján forgalmazni, valamely termék jogszerű behozatala nem jelenti azt, hogy automatikusan a piacra kerül. Valamely harmadik államból származó, szabad forgalomban lévő termék a tagállamok közti vámok és mennyiségi korlátozások megszüntetése szempontjából tehát egy tekintet alá esik a tagállamokból származó termékekkel. Azonban, az érintett termékek forgalomba hozatalára vonatkozó feltételek harmonizálására irányuló uniós szabályozás hiányában a szabad forgalomba bocsátó tagállam megakadályozhatja a forgalomba hozatalt, ha a termékek nem felelnek meg a nemzeti jog által az uniós jog tiszteletben tartásával e tekintetben meghatározott feltételeknek (2002. május 30-i Expo Casa Manta ítélet, C-296/00, EU:C:2002:316, 31. és 32. pont; 2005. július 12-i Alliance for Natural Health és társai ítélet, C-154/04 és C-155/04, EU:C:2005:449, 95. pont).

39 Amint azt a főtanácsnok az indítványának 57. és 58. pontjában lényegében megállapította, a fentiekből következik, hogy – ellentétben azzal, amit a Bizottság állít – a jelen ítélet 35. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlat által megalkotott kölcsönös elismerés elve nem alkalmazható a szabad forgalomban lévő, harmadik államokból származó áruk Unión belüli kereskedelmére, ha ezen árukat nem forgalmazták jogszerűen valamely tagállam területén, mielőtt kivitték volna valamely másik tagállamba, mint ahol szabad forgalomban vannak.

40 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a jelen kereset nem a WaarborgHolland fémjelei elismerésének Cseh Köztársaság általi megtagadására irányul, és nem az e tagállam által ennélfogva akkor megkövetelhető további fémjelzésre vonatkozik, amikor valamely harmadik államból közvetlenül a területére az Unió területén kívül WaarborgHolland fémjellel ellátott nemesfémet hoznak be. E kereset nem irányul a nemesfémtárgyak ellenőrzéséről és jelöléséről szóló, 1972. november 15-én Bécsben aláírt, és 1988. május 18-án módosított Egyezmény alá tartozó fémjelekre sem, illetve azon fémjelekre sem, amelyek a nemesfémből készült tárgyakon elhelyezett fémjelek kölcsönös elismerését biztosító, bizonyos tagállamok és harmadik államok között kötött – a főtanácsnok indítványának 30. pontjában említettekhez hasonló – kétoldalú szerződések alá tartoznak.

41 Ellenben a Bizottság a szóban forgó keresettel vitatja, hogy megfelel az EUMSZ 34. cikknek azon cseh gyakorlat, amely nem ismeri el a WaarborgHolland fémjeleit, amelyek hivataljelek, és amely gyakorlat következésképpen az érintett nemesfémek további fémjelzését követeli meg az ilyen fémjelekkel ellátott nemesfémeknek a Cseh Köztársaságba történő behozatalakor, amely nemesfémeket vagy egyidejűleg jogszerűen láttak el fémjellel és forgalmaztak holland területen, illetve adott esetben valamely másik tagállam területén, vagy amelyeket valamely harmadik állam területén láttak el fémjellel a holland jogszabályoknak megfelelően, és amelyek szabad forgalomban vannak valamely, a Cseh Köztársaságtól eltérő tagállamban, függetlenül attól, hogy a Holland Királyságról vagy valamely másik tagállamról van-e szó.

42 Márpedig a Bíróság már úgy ítélte meg, hogy a más tagállamból – ahol jogszerűen forgalomba hozhatók – behozott és ezen államok jogszabályainak megfelelően fémjelzett nemesfém tárgyaknak a behozatal szerinti tagállamban újbóli fémjeleztetését előíró nemzeti szabályozás nehezebbé és költségesebbé teszi a behozatalt, és ekképpen az EUMSZ 34. cikk szerinti, behozatalra vonatkozó mennyiségi korlátozással azonos hatású intézkedésnek minősül (lásd ebben az értelemben: 2001. június 21-i Bizottság kontra Írország ítélet, C-30/99, EU:C:2001:346, 27. pont; 2014. január 16-i Juvelta-ítélet, C-481/12, EU:C:2014:11, 18. és 20. pont).

43 A szóban forgó gyakorlat esetén is ez a helyzet. E gyakorlat szerint ugyanis a WaarborgHolland holland nemesfémvizsgáló intézet fémjeleivel ellátott nemesfémeket – függetlenül attól, hogy azokat jogszerűen látták el fémjellel, valamint forgalmazták holland területen, illetve adott esetben valamely másik tagállam területén, vagy hogy valamely harmadik állam területén látták el fémjellel a holland jogszabályoknak megfelelően, és bocsátották szabad forgalomba valamely tagállamban, illetve függetlenül attól, hogy jogszerűen forgalmazták-e azokat valamely tagállam területén vagy sem –

csupán akkor lehet forgalmazni a Cseh Köztársaság területén, ha e tagállamban előbb ellenőrzik, és további hivataljellel látják el azokat, amely gyakorlat jellegénél fogva az e termékeknek más tagállamokból ez utóbbi tagállam területére való behozatalát nehezebbé és költségesebbé teszi.

44 Az említett gyakorlatot az EUMSZ 34. cikk tehát tiltja, kivéve ha az objektív módon igazolható.

45 E tekintetben a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy az EUMSZ 34. cikk értelmében vett, behozatalra vonatkozó mennyiségi korlátozással azonos hatású intézkedést jelentő nemzeti szabályozást csak az EUMSZ 36. cikkben felsorolt valamely közérdeken alapuló kényszerítő ok, illetve feltétlenül érvényesítendő követelmény indokolhat (2009. február 10-i Bizottság kontra Olaszország ítélet, C-110/05, EU:C:2009:66, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2012. szeptember 6-i Bizottság kontra Belgium ítélet, C-150/11, EU:C:2012:539, 53. pont).

46 A jelen ügyben a Cseh Köztársaság a fogyasztók védelmének szükségességén alapuló feltétlenül érvényesítendő követelményre hivatkozik.

47 E tekintetben ugyanis a Bíróság már úgy ítélte meg, hogy az importőr azon kötelezettsége, hogy a nemesfém tárgyakat a finomsági fokot mutató fémjellel lássa el, főszabály szerint olyan jellegű, hogy a fogyasztók hatékony védelmét biztosítja, és előmozdítja a kereskedelmi ügyletek tisztességességét (2001. június 21-i Bizottság kontra Írország ítélet, C-30/99, EU:C:2001:346, 29. pont; 2014. január 16-i Juvelta-ítélet, C-481/12, EU:C:2014:11, 21. pont).

48 Mindazonáltal ezen összefüggésben a Bíróság úgy ítélte meg továbbá, hogy valamely tagállam nem írhatja elő a más tagállamból – ahol jogszerűen hozták forgalomba – behozott és az ezen állam jogszabályainak megfelelően fémjellel ellátott termékek újbóli fémjeleztetését, mivel a származási fémjelen lévő jelzések, bármely formájúak legyenek is, egyenértékűek a behozatal szerinti tagállam által előírt jelzésekkel, és érthetőek az utóbbi tagállam fogyasztói számára (2001. június 21-i Bizottság kontra Írország ítélet, C-30/99, EU:C:2001:346, 30. pont; 2014. január 16-i Juvelta-ítélet, C-481/12, EU:C:2014:11, 22. pont).

49 A jelen ügyben azonban nem a WaarborgHolland fémjelein szereplő jelzések, illetve a Cseh Köztársaság által a saját hivataljelei tekintetében előírt jelzések egyenértékűségéről van szó, és nem is ezeknek ez utóbbi tagállam fogyasztói által való megértéséről, mivel ezek olyan elemek, amelyeket a Cseh Köztársaság nem vitat, hanem valamely holland nemesfémvizsgáló intézet – a jelen esetben a WaarborgHolland, amely a holland jog értelmében fémjelzési tevékenységeinek legalább egy részét az Unió területén kívül is végezheti – kirendeltségei által harmadik államok területén végzett fémjelzés által nyújtott biztosítéknak a szintjéről.

50 A Cseh Köztársaság a Francia Köztársaság támogatását élvezve ugyanis azt állítja, hogy az ilyen fémjel, amelyet az Unió területén kívül ütnek be – még akkor is, ha e fémjelzést egy olyan független nemesfémvizsgáló intézet kirendeltségei végzik, amely azon tagállami jog szerint, amely alá tartozik, tevékenységei egy részét jogosult harmadik államok területén végezni – nem nyújt elégséges biztosítékot ahhoz, hogy egyenértékűnek tekintsék egy olyan fémjellel, amelyet valamely tagállam független szervezete üt be e tagállam területén. E tagállamok szerint az Unió területén kívül végzett ilyen fémjelzés megbízhatóságát nem lehet biztosítani, figyelembe véve az a tekintetben fennálló akadályokat, hogy azon tagállam, amelynek joga alá e szervezet tartozik, elégséges ellenőrzést gyakoroljon e szervezetnek a harmadik államok területén végzett tevékenységei felett.

51 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy azzal a követelménnyel kapcsolatban, hogy a fémjelet olyan jogi személy helyezze el, amely megfelel bizonyos szakértelemre, illetve függetlenségre vonatkozó feltételeknek, kétségtelen, hogy a Bíróság már úgy ítélte meg, hogy valamely tagállam, arra hivatkozva, hogy a fémjel biztosíték szerepét kizárólag a behozatal szerinti tagállam illetékes szervezetének a közbenjárásával lehet biztosítani, nem zárhatja ki a kivitel szerinti tagállamban valamely független szervezet által fémjellel ellátott nemesfémből készült tárgyaknak a területén való forgalmazását. A

kétszeres – a kivitel szerinti és a behozatal szerinti tagállambeli – ellenőrzés fennállása ugyanis nem igazolható, ha a származási tagállamban végzett ellenőrzés eredményei megfelelnek a behozatal szerinti tagállam igényeinek. E tekintetben a Bíróság azt is kimondta, hogy a fémjel betölti biztosíték szerepét, ha azt valamely független szervezet üti be a kivitel szerinti tagállamban (lásd ebben az értelemben: 1994. szeptember 15-i Houtwipper-ítélet, C-293/93, EU:C:1994:330, 17–19. pont).

52 Mindazonáltal, figyelembe véve a nemesfémekből készült tárgyak piacán fennálló csalásnak, illetve annak veszélyét, hogy a nemesfémtartalmon való apró módosítás is kiemelkedő jelentőségű lehet a gyártó haszonkulcsára, a Bíróság elismerte, hogy uniós szabályozás hiányában a tagállamok választhatják meg az e veszéllyel való szembenézéshez szükséges megfelelő intézkedéseket, és e tekintetben széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek (lásd ebben az értelemben: 1994. szeptember 15-i Houtwipper-ítélet, C-293/93, EU:C:1994:330, 21. és 22. pont).

53 Ebben az összefüggésben a Bíróság úgy ítélte meg, hogy noha az egyes tagállamok mérlegelési jogkörébe tartozik annak megválasztása, hogy valamely független szervezet előzetes ellenőrzést végez, vagy a rendszer lehetővé teszi a kivitel szerinti tagállam gyártói számára, hogy a szóban forgó termékeket maguk lássák el fémjellel, az a tagállam, amelynek szabályozása megköveteli, hogy a fémjelet valamely független szervezet helyezze el, nem zárhatja ki, hogy területén más tagállamokból behozott, nemesfémből készült tárgyakat forgalmazzanak, ha e tárgyakat ténylegesen a kivitel szerinti tagállam valamely független szervezete látta el fémjellel. A Bíróság ezenkívül hangsúlyozta, hogy a kivitel szerinti tagállam szervezete által nyújtott függetlenségi biztosítékoknak nem feltétlenül kell megegyezniük a behozatal szerinti tagállam nemzeti jogszabályai által előírtakkal (lásd ebben az értelemben: 1994. szeptember 15-i Houtwipper-ítélet, C-293/93, EU:C:1994:330, 20., 22., 23. és 27. pont; 2014. január 16-i Juvelta-ítélet, C-481/12, EU:C:2014:11, 36. és 37. pont).

54 A Bíróság azonban még nem hozott határozatot harmadik államok területén beütött hivataljelekkel kapcsolatban. Márpedig e tekintetben – figyelembe véve a nemesfémek piacán fennálló csalás veszélyét, és a tagállamoknak a Bíróság által már elismert széles mérlegelési jogkörét az e veszéllyel való szembenézéshez szükséges megfelelő intézkedések megválasztása kapcsán – el kell ismerni, hogy mivel nincs a tárgyban uniós szabályozás, valamely tagállamnak joga van ahhoz, hogy a területén megvalósuló fogyasztóvédelem biztosítása érdekében folytatott csalás elleni küzdelem keretében ne engedélyezze, hogy a saját nemesfémvizsgáló intézete vagy intézetei, vagy más olyan entitások, amelyeket feljogosít e tagállam hivataljeleinek nemesfémekbe való beütésére, e fémjeleket harmadik államok területén üssék be.

55 A fentiekből következik, hogy az uniós jog jelenlegi állása szerint, és azon, a jelen kereset által – amint az a jelen ítélet 40. pontjában felidézésre került – nem érintett esetek kivételével, amelyekről nemzetközi szerződés rendelkezik, valamely tagállam, főszabály szerint, a jelen ítélet 52. pontjában említett ítélkezési gyakorlat alapján jogosult úgy tekinteni, hogy a harmadik államok területén beütött hivataljelek nem nyújtják ugyanazt a fogyasztóvédelmi szintet, mint azon hivataljelek, amelyeket független szervezetek ütöttek be a tagállamok területén.

56 E tekintetben a Bizottság nem tud hasznosan érvelni a 765/2008 rendeletre hivatkozva annak állítása érdekében, hogy mivel a WaarborgHolland a holland akkreditáló testület által e rendelet alapján akkreditált megfelelőségértékelő szervezet, a Cseh Köztársaságnak minden esetben el kell ismernie a területén az ezen értékelőszervezet fémjeleivel ellátott nemesfémeket, ha azokat valamely másik tagállamból hozták be, anélkül hogy a Cseh Köztársaság ellenőrzést gyakorolhatna, valamint adott esetben egy további fémjelet követelhetne meg.

57 Ugyanis egyfelől, noha a 765/2008 rendelet 7. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy amennyiben egy megfelelőségértékelő szervezet akkreditálást kér, ezt – főszabály szerint – a székhelye szerinti tagállam nemzeti akkreditáló testületénél teljesítik, e rendelet hallgat azon kérdés kapcsán, hogy a megfelelőségértékelő szervezetek mely területen végezhetik vagy kötelesek végezni a tevékenységeiket, illetve arról, hogy a nemzeti akkreditáló testület által e rendelet értelmében e

szervezeteknek kibocsátott akkreditáció mennyiben fedheti le, vagy annak mennyiben kell-e lefednie a megfelelőségértékelő szervezetek azon tevékenységeit is, amelyeket kirendeltségeik végeznek harmadik államok területén. Másfelől és végezetül nem képezi a jelen kereset tárgyát annak megválaszolása, hogy a Bizottság által vitatott cseh gyakorlat megfelel-e a 765/2008 rendeletnek.

58 Mindazonáltal hangsúlyozni kell, hogy a tagállamok jelen ítélet 55. pontjában elismert lehetőségének gyakorlása nem lehet igazolt, ha a jelen ítélet 51. pontjában említett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően az azon tagállamban végzett ellenőrzések eredményei, amelyikből a szóban forgó nemesfémeket kiviszik, megfelelnek a behozatal szerinti tagállam igényeinek.

59 Márpedig a jelen esetben szükségszerűen ez a helyzet a WaarborgHolland által holland területen fémjellel ellátott és e tagállamban, vagy adott esetben valamely más tagállam területén jogszerűen – a Bíróságnak a jelen ítélet 53. pontjában felidézett állandó ítélkezési gyakorlatának megfelelően – forgalmazott nemesfémek tekintetében.

60 Ugyanez a helyzet a valamely harmadik államban beütött WaarborgHolland fémjellel ellátott olyan nemesfémek esetén, amelyeket az Unióban szabad forgalomba bocsátottak, és amelyeket a Cseh Köztársaságba való kivitelüket megelőzően jogszerűen forgalmaztak valamely tagállam területén, amely a Cseh Köztársasághoz hasonlóan úgy döntött, hogy nem engedélyezi, hogy a saját nemesfémvizsgáló intézete vagy intézetei, vagy más olyan entitások, amelyeket feljogosít e tagállam hivataljeleinek nemesfémekbe való beütésére, e fémjeleket harmadik államok területén üssék be. Ebben az esetben ugyanis meg kell állapítani, hogy az az ellenőrzés, amelyet az ilyen tagállam az érintett nemesfémeknek a területén való forgalmazása során végez, megfelel a Cseh Köztársaság igényeinek, mivel ebben az esetben e két tagállam azonos fogyasztóvédelmi szintet kíván elérni.

61 Meg kell tehát állapítani, hogy a jelen ítélet 59. és 60. pontjában azonosított esetekben a WaarborgHolland fémjeleinek a Cseh Köztársaság által való elismerésének megtagadása nem lehet igazolt, és következésképpen fennáll a hivatkozott kötelezettségszegés.

62 Viszont a fenti megfontolásokból következően, ha olyan nemesfémekről van szó, amelyeket valamely harmadik állam területén láttak el WaarborgHolland fémjellel, s amelyeket az Unióban szabad forgalomba bocsátották, és amelyeket anélkül visznek ki a Cseh Köztársaságba, hogy előzőleg valamely tagállamban jogszerűen forgalmazták volna azokat, valamint ha ilyen árukról van szó, amelyek szabad forgalomba bocsátásukat követően olyan tagállamban kerültek jogszerűen forgalmazásra, amely nem követeli meg, hogy a nemesfémeket valamely független szervezet lássa el hivataljellel, illetve olyan tagállamban, amely megköveteli az ilyen fémjelzést, de elismeri, hogy azt valamely harmadik állam területén végezzék, az azon tagállam által végzett ellenőrzés eredményei, ahonnan a szóban forgó nemesfémek kivitele történik, nem felelnek meg a Cseh Köztársaság igényeinek.

63 Azonban, még ha a szóban forgó cseh gyakorlat ekképpen részben igazolt is lehet, többek között azért, mert a szóban forgó nemesfémek lehet, hogy valamely tagállamban nem felelnek meg a jogszerű forgalmazás feltételeinek, annak érdekében, hogy ez az igazolás elfogadható legyen, még az is szükséges, hogy e gyakorlat alkalmas legyen e cél megvalósítására, és ne haladja meg az e célból szükséges mértéket (lásd ebben az értelemben: 2009. február 10-i Bizottság kontra Olaszország ítélet, C-110/05, EU:C:2009:66, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2014. január 16-i Juvelta-ítélet, C-481/12, EU:C:2014:11, 29. pont).

64 Márpedig nem vitatott, hogy a szóban forgó cseh gyakorlat általánosságban vonatkozik a WaarborgHolland fémjeleivel ellátott nemesfémekre, és az nem csupán a valamely harmadik állam területén beütött WaarborgHolland fémjellel ellátott nemesfémekre irányul; e gyakorlat ezenkívül nem tesz különbséget azon feltételek szerint, amelyek között e nemesfémek Cseh Köztársaságba való kivitele történik, azaz aszerint, hogy úgy viszik ki azokat a Cseh Köztársaságba, hogy előtte egyszerűen szabad forgalomba bocsátják azokat valamely másik tagállamban, vagy úgy, hogy előtte jogszerűen forgalmazzák is azokat valamely másik tagállamban.

65 E tekintetben a Cseh Köztársaság arra hivatkozik, hogy lehetetlen különbséget tenni a WaarborgHolland azon fémjelei közt, amelyeket harmadik államok területén ütöttek be, és azok között, amelyeket az Unióban ütöttek be, tekintettel arra, hogy e fémjelek azonosak, függetlenül attól, hogy melyik helyen ütötték be azokat. Mindazonáltal ez nem olyan jellegű körülmény, amely alapján meg lehet állapítani, hogy e gyakorlat, amennyiben igazolt lehet, arányos a kitűzött céllal.

66 Ugyanis, például azáltal, hogy a Cseh Köztársaságba importáló személytől olyan okirati bizonyítékot követelnének, amely igazolja a szóban forgó fémjel beütésének helyét, valamint adott esetben azt, hogy az érintett nemesfémeket az Unióban hol bocsátották szabad forgalomba, és hol forgalmazták jogszerűen, kizárólag azon körülményekre lehetne korlátozni a WaarborgHolland fémjelei elismerésének megtagadását, amelyek esetén a fogyasztók védelme ténylegesen igazolja az említett nemesfémeknek a cseh hatóságok általi további ellenőrzését, ami az áruk szabad mozgását kevésbé sértő intézkedésnek minősülne, mint e fémjelek elismerésének általános megtagadása, illetve az említett fémjelekkel ellátott nemesfémek összességének további fémjelzése.

67 Az a tény, hogy ebben az esetben a végső fogyasztó maga nem tudja ellenőrizni, hogy a valamely nemesfémen elhelyezett WaarborgHolland fémjelet valamely harmadik állam területén vagy az Unióban ütötték-e be, és ennélfogva megtéveszthető e nemesfém minőségével kapcsolatban, ellentétben azzal, amit a Cseh Köztársaság állít, nem bizonyítja a szóban forgó gyakorlat arányosságát, kivéve, ha úgy tekintjük, hogy az ilyen fogyasztó nem bízhat a fogyasztás helye szerinti tagállam illetékes hatóságaiban az e tagállam piacára engedett termékek minőségének ellenőrzése tekintetében, amit viszont nem lehet elfogadni.

68 Meg kell tehát állapítani, hogy általános és rendszeres jellege folytán a szóban forgó cseh gyakorlat, amennyiben a fogyasztók védelmével igazolható, aránytalan a kitűzött céllal.

69 A fenti megfontolások összességére tekintettel egyfelől meg kell állapítani, hogy a Cseh Köztársaság azáltal, hogy megtagadta a WaarborgHolland fémjeleinek elismerését, nem teljesítette az EUMSZ 34. cikkből eredő kötelezettségeit, és másfelől a keresetet ezt meghaladó részében el kell utasítani.

A költségekről

70 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. E cikk (3) bekezdésének első mondata értelmében részleges pernyertesség esetén mindegyik fél maga viseli saját költségeit. Mivel a Bizottság keresete részben elfogadhatatlan, úgy kell határozni, hogy a Bizottság és a Cseh Köztársaság maguk viselik saját költségeiket.

71 Ugyanezen szabályzat 140. cikkének (1) bekezdése alapján, amely előírja, hogy az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket, a Francia Köztársaság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

1) A Cseh Köztársaság azáltal, hogy megtagadta a WaarborgHolland nemesfémvizsgáló intézet fémjeleinek elismerését, nem teljesítette az EUMSZ 34. cikkből eredő kötelezettségeit.

2) A Bíróság a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

3) Az Európai Bizottság, a Cseh Köztársaság és a Francia Köztársaság maguk viselik saját költségeiket.

Aláírások